

Alè tòxic

El Theo i la seva trompa

Com

ENTRENAR

ELS TEUS

PARES

Suborno la mare amb xocolatines amb fruita seca

Els braçalets dringadissos de la Prue

En Wormold i els seus pantalons de tiralt

Plats petits com lentilles

Pete Johnson

COM ENTRENAR
ELS TEUS PARES

Pete Johnson

*Dedicat amb agraïment a Jan, Linda, Rubin, Adam, Harry,
Bill Bloomfield i Allison Beynon.*

Títol original: *How to Train Your Parents*

© 2003 Pete Johnson, pel text

© 2003 Nikalas Catlow, per les il·lustracions

Publicat per acord amb Random House Children's Publishers UK,
una divisió de The Random House Group Limited.

© Editorial Brúixola (GEB, SL), 2021

Maresme, 107-109

08019 Barcelona

www.brunolibros.es

Direcció editorial: Begoña Lozano

Traducció: Marga G. Borràs

Edició: María José Guitián

Preimpresió: Alberto García

Disseny de coberta: Nikalas Catlow,
adaptat per Miguel A. Parreño (MAPO DISEÑO)

Reservats tots els drets.

És rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita
dels titulars del *copyright*, la reproducció o la transmissió
total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment mecànic
o electrònic, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, com
també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.
Se'n poden utilitzar citacions sempre que se'n senti la procedència.

ISBN: 978-84-1349-082-3

D. legal: M-16551-2021

COM ENTRENAR ELS TEUS PARES

B Bruño

L'ARRIBADA A SABERUTLÀNDIA

Dilluns, 7 de gener

He aterrat en un lloc ben estrany.

Avui he començat a la meva nova escola. M'ha rebut un vell ranci que m'ha dit que n'era el director. Té uns cent-vuit anys, unes celles supergruixudes i tira tants capellans que quan se n'ha anat m'he hagut de netejar la cara. M'havia deixat tot xop.

M'ha repetit quatre vegades la sort que tinc d'anar a la seva escola i cada cop deia el meu nom malament. És Louis, pronunciat Lou-ii, no Lewis, com deia ell. Però no he dit ni piu. Aquelles celles em tenien una mica espantat.

Després he conegut el meu professor, el senyor Wormold, que sembla una mostela amb serrell. M'ha dit que esperava que deixaria l'escola en un bon lloc, tot i que no semblava estar-ne gaire convençut.

Aleshores m'ha presentat a la classe. Tots miraven fixament aquest nano amb el cap amb forma de ceba i els cabells castanys de punta. Dels nervis, jo estava fet un flam. Com que sempre que em poso nerviós començo a parlar amb accent australià, els he dit: «Ei, com va, pòssums?». Ells han continuat mirant-me, però no han obert boca.

M'he assegut al costat d'un noi que es diu Theo. El vaig conèixer breument el dia que ens vam mudar aquí. Viu en una casa enorme al final del meu carrer.

M'ha preguntat si és cert que soc australià. «Només als matins», he contestat. No ha somrigut gens ni mica.

Quan he mirat al meu voltant, de seguida m'he adonat que a la classe no hi ha cap nena (soc així d'observador), i encara que la majoria de les nenes em semblen una llauna, aquí les trobo a faltar. A més, només hi ha vint alumnes a la classe, són massa pocs. (A la meva escola d'abans, n'hi havia pràcticament el doble.)

La primera classe ha estat llengua. El professor ha tornat uns treballs del trimestre passat. Tots estaven amb una tensió! Qualsevol diria que esperaven els resultats de la loteria.

Llavors, a l'hora de l'esbarjo ha sonat el mòbil del Theo. Resulta que era el seu pare, que li trucava per preguntar-li com li havia anat amb el treball de llengua. En realitat, el Theo ha tret la millor nota de la classe, un 9.

«Quan el meu pare ho sàpiga, somriurà», havia dit tot cofoi.

Si el meu pare em truqués a l'escola, no somriuria gaire estona, t'ho asseguro.

Després de l'escola, el Theo ha hagut de marxar corrents perquè tenia classe de trompa. Quasi tots els meus companys de classe tenen activitats extraescolars de coses espantoses.

Estimat diari, que potser he vingut a parar a Saberutlàndia?

Dimarts, 8 de gener

Avantatges d'haver-nos mudat aquí:

La meva habitació no fa l'olor de formatge tan rara que feia l'altra. Això és perquè ja no l'he de

compartir amb un marrec fastigós i ploraner que es diu Elliot.

Això és tot.

Inconvenients d'haver-nos mudat aquí:

No m'ho van consultar. El novembre passat, les relíquies em van anunciar que ens mudaríem més a prop de Londres, perquè al pare li havia sortit una feina nova de cop i volta. «És una oportunitat única», va dir ell. «Sobretot a la meva edat avançada», va afegir, com per fer broma. I això va ser tot. No es va molestar a preguntar-me què pensava de mudar-nos a centenars de quilòmetres.

Havia viscut en aquella casa tota la meua vida (dotze anys sencers) i no volia anar-me'n de cap manera.

Odiava haver d'abandonar tots els meus companys.

Cada dia a la meua nova escola dura tres setmanes.

Aquí riure va contra la llei.

Vaig a aquesta escola només perquè el nou cap del pare és molt amic d'un dels consellers escolars. Els meus pares no saben que els he sentit com ho deien.

Em trobo més sol que la una.

Estic massa deprimat per afegir més coses a la llista.

Dimecres, 9 de gener

Aquí els veïns són penosos. Aquesta tarda, després de l'escola, estava jugant a futbol al pati del darrere, quan la dona de la casa del costat ha trucat per queixar-se del soroll que feia. Ha dit que per culpa meva l'Olympia no es podia concentrar per fer els deures.

I l'Olympia té cinc anys!

Dijous, 10 de gener

El Theo és un figaflor.

Sempre sembla que els seus pares l'acaben de rentar i planxar. Ja sé que no pot evitar-ho. Però tota l'estona parla molt fluix i a poc a poc, tot s'ho pren seriosament i no té ni un bri de sentit de l'humor (en altres paraules, no riu cap dels meus acudits).

Hi ha uns quants alumnes que estan bé. Però aquí tots semblen angoixats i nerviosos, i sempre fan cara d'ensopits. És com si l'escola els hagués xu-